

HA SORTIT AL BALCONET PETIT amb la tassa de Colacao a les mans i unes quantes magdalenes. Li agrada el gust del cacau a primera hora malgrat que en realitat fa anys que no n'hauria de prendre. Però ja ho diuen, més val matar un home que perdre un bon costum i ara, als quaranta-set, ja no és hora de canviar. L'avinguda del Port està tranquil·la, res a veure amb el que passarà un grapat d'hores més tard, però ara tot just són les cinc i mitja de la matinada i li agrada aquesta fresca que nota a través del batí blau que va comprar fa uns anys, després d'una eterna discussió d'escriptors i traductors amb dos bàndols irreconciliables: el dels que es vesteixen per treballar i el dels que ho fan en pijama i batí. Ell és un ferm defensor d'aquesta darrera opció, potser perquè a casa seva la millor manera de treballar és en pijama, una mescla de comoditat i escalforeta a la qual no pensa renunciar. El confort dels pobres. Els cotxes van ràpid, aprofitant que a aquesta hora poden engaltar un semàfor en verd rere l'altre fins a arribar a les platges de la ciutat, ara reclam turístic de primer ordre i durant tants i tants anys abandonades a les bones mans de Déu. Li agrada fer aquest petit esmorzar tan d'hora, mentre l'avinguda encara dorm, és com si d'alguna manera estigués fent-se amb el control de la ciutat on acaba d'arribar, però que al llarg del temps ha estimat amb diferents intensitats.

Li agrada començar a treballar d'hora, amb el cervell fresc. De sis a nou del matí, quan l'edifici es comença a posar en marxa, quan les canonades aboquen des de les alçades les miccions de primera hora del matí; les dutxes que donen inici al nou dia; els esputs bronquítics del veí gran que no s'acaba de morir mai per a desesperació dels seus fills, que no el poden ingressar enlloc ni poden pagar a ningú perquè se'n faci càrrec i es reparteixen a disgust les nits de guàrdia. Ell resta aliè als esmorzars que es fan de manera apressada per no arribar tard a l'institut o a la feina; a les discussions de dues nenes amb sa mare per escollir la roba que s'han de posar per anar a l'escola; a l'inici del descans del xaval que acaba de tornar de la fàbrica i que dormirà tot el que pugui si és que aconsegueix agafar el son amb tants sorolls que li van a la contra. Ell es posa els auriculars i mentre escolta el Bruce Springsteen o Nirvana no deixa de teclejar a l'ordinador, seguint la rutina marcada i que no ha imposat ningú que no sigui ell mateix.

Ara fa dies que ha començat la primera història. Una novel·la en què uns empresaris alemanys inventen una mort per eutanàsia només per a rics: un simple viatge a Mallorca on els usuaris poden gaudir d'una darrera immersió al mig del mar de l'illa abans que se'ls mengi un tauró blanc ensinistrat per a aquesta finalitat. El problema arriba quan els submarinistes no poden fer tornar els taurons al seu lloc i comença el carnatge, amb un munt d'atacs entre els turistes.

Li agrada com està quedant i sobretot li agrada poder demostrar-se a si mateix que és capaç de complir amb l'encàrrec que li han fet i no decebre les expectatives del seu amic Joan, que és qui ha confiat en ell per donar-li aquesta última oportunitat. Va ser fa uns quants mesos, quan es van retrobar a Barcelona, en la reunió que mantenen un cop a l'any per celebrar que es varen graduar a la universitat qui sap quants anys fa, potser una quinzena

llarga. Un dinar que s'ha convertit en un ritual i en una de les cites marcades en vermell a l'agenda, indefugible.

A la darrera trobada el Joan el va agafar per banda. Feia estona que les parelles s'havien emportat les criatures al parc i havien quedat només el gruix dels amics de sempre, la dotzena de llicenciades i llicenciats en Humanitats, sense acompanyants ni infants, que s'havien fet fonedissos, com cada any, perquè havien entès que després del dinar ells necessitaven el seu espai junts i en comú, recordar aquelles estones en què s'havien conegut mentre estudiaven la carrera, les bromes i els records que només fan gràcia si pertanyen al grup, per molt que alguns dels sobrevinguts fes molts anys que els sovintejaven i que se les haguessin pogut fer un poc seves.

—Com et van les coses? Sé que han tancat el diari on col·laboraves...

—Sí, no pinten gaire bé. Sobrevisc amb algunes traduccions, els estalvis i algunes conferències, però aviat hauré de fer un pensament i tornar a Mallorca, que és quelcom que no em ve gens de gust. No és que no m'estimi l'illa, però no vull haver de tornar a viure a casa dels pares si no és per fer-hi vacances.

—T'entenc perfectament. Si vols tinc una oferta per a tu.

—Idò mira, vull escoltar-la com a mínim.

I així va ser quan li ho va explicar. El Joan treballava per a un grup editorial radicat a València des de feia anys i que es dedicava als gèneres populars a l'engròs per al mercat castellà. Necessitava un redactor com ell, que pogués escriure de tot i fer edició de llibres si calgués.

—Has d'escriure'm quatre llibres a l'any i ajudar-me amb la resta de la producció. Amb el sou et puc aconseguir un allotjament. Tenim uns quants apartaments a l'avinguda del Port de València i no t'hauries de preocupar de cercar casa. Els horaris són totalment lliures i pots escriure des de

l'apartament. Només els dijous hi ha reunió de coordinació a l'editorial i aquestes sí que són presencials i no nos les podem botar. Si la vols, la feina és teva. Jo decideixo i sé com de bé escrius. No t'ho pensis gaire i em dius si te convenç. Si acceptes t'hauries d'incorporar just després de la Setmana Santa.

Va acceptar la proposta laboral perquè si no hauria acabat dormint sota un pont o hauria hagut de tornar a casa i cap de les dues opcions li semblava assenyada. Va pensar per un moment en el seu estimat Fernando Pessoa i va recordar que l'escriptor portuguès havia canviat vint-i-set vegades de domicili, fins que va morir al darrer, a la Rua Coelho da Rocha, als quaranta-set anys, precisament l'edat que ell té en arribar a València per començar una nova etapa vital.

Havia visitat la casa de l'autor del *Llibre del desassossec* amb el Joan i el Jordi, els seus amics inseparables d'Humanitats, en un viatge en què ell els va fer de guia per una ciutat que començava a conèixer més que bé. Es va emocionar en veure les màquines d'escriure on deien que havia escrit els seus poemes —en realitat les màquines no eren només seves, sinó de les oficines on estava llogat per traduir correspondència comercial, com la del patró Vassques, a la Baixa, on es va inventar l'heterònim de Bernardo Soares, l'ajudant de comptable que treballa al mateix barri, que a l'època era on es concentrava el major nombre de cases comercials de la capital portuguesa, allà on ell mateix allargava la seva existència amb els encàrrecs i esperant alguna espurna de genialitat. Quina vida, la del pobre Pessoa, l'enèsim exemple de fracàs en vida, de la desesperació que només es combat amb una nova copa d'aiguardent.

Quan acaba de fer el primer esmorzar es prepara per començar a treballar. Acaba de respirar l'aire que ve de les platges amb la seva olor peculiar de mar, d'arena urbana, de records dels temps feliços en què se submergia a la

platja de Palma i era capaç, fins i tot, de trobar estrelles de mar, ara que fa massa estona que només hi ha alemanys disposats a engolir litres de sangria entre les onze del matí i les cinc de la tarda. Era quan sovintejava la casa de la padrina a s'Arenal, possiblement els temps més feliços de la seva vida, aquells dies de setembre en què el curs a l'institut no havia començat encara i les platges es començaven a buidar i a la tarda ja canviava la llum del sol espurnejant al mar i ell llegia a la terrassa mentre els neons captivaven els primers noctàmbuls, els últims fetges cirròtics que també allargaven la temporada.

Llavors es posa a escriure una altra vegada per complir amb el mínim de folis diaris que demana un ofici com aquell. Es tracta de fer un producte, la literatura se la queda per a les seves creacions, per al que escriu per a ell. També sap que ha de fer una obra digna, que no pot ser qualsevol cosa, però el seu amic Joan, quan el va fitxar, va ser molt clar: “Ja sé que no em faràs una merda, que la qualitat mitjana està més que garantida.” També li va recomanar que es guardés el talent per a ell. “Per fer això només et demano ofici, no que siguis el puto Shakespeare.” Com si Shakespeare n'hagués sabut, de fer *thrillers* de terror per encàrrec.

Quan ell està a punt d'acabar la primera part de la jornada, tres pisos més avall la Iolanda es disposa a sortir al carrer per anar de cap a l'editorial. Té curiositat perquè serà la primera reunió en la qual coneixerà el nou fitxatge, l'home que viu al mateix edifici que ella i de qui encara no en sap res. Ja és habitual. Per aquells apartaments de l'editorial hi va passant tota mena de gent en funció de les necessitats. Els han aprofitat per acollir escriptors en promoció i estalviar-se alguna nit d'hotel, per a estudiants en pràctiques i ara per a aquell home que espera conèixer avui mateix i que no sap com collons, amb una trajectòria com la seva, ha anat a parar a l'editorial.